

Nem fogok hazajutni

a kórház utáni első éjszakán meggyötörtek az álmok

miként kerültem Újpestre
öt-hat év körüli fiammal nem tudom
átszaladtunk az úttesten
villogott már a zöld
a busz indulóban
odaát vettem észre
a városba nem arról az oldalról kellene menni
szemben félutcányira a megálló
hülyén éreztem magam
láttam kik a lámpánál rekedtek
figyelik miért akarok visszamenni
a megálló város felőli része dombos volt
fiam leszaladt ideges lettem
ordítottam: azonnal gyere vissza
a hangom megijesztette
és egy latyakos részen
igyekezett visszajönni a megállóba
de egyre mélyebben tapadt a sárba
s én kiabáltam: ne arra
de már elterült a mocskos lében
arcra borulva
nyúltam utána nem értem el

Birtalan Ferenc

valahogy visszamászott a domb aljára
és elszaladt a város felé
álltam tehetetlenül nem tudtam mit kellene tennem
és mit fog szólni az anyja
hova lett a gyerek ha nélküle megyek haza
végül elindultam de valahogy letévedtem a Váci útról
teljesen ismeretlen volt a környék
és reménytelennek látszott még az is
hogyan onnan valaha kikeveredjek
elővettem a mobilom és hazatelefonáltam
a fiam vette föl
de már a mostani a majdnem negyvenéves
és mondom neki mi történt
de nem tudom mit válaszolt annyira össze voltam zavarodva
és leesett az a rohadt telefon
és utána már hiába nyomogattam
csak világított mint egy elemlámpa
— nem is tudtam addig hogy az is van rajta —
végül találtam valakit
aki megmondta miként jutok vissza a Váci útra
indultam tovább a város felé
de újra csak összevisszaság
éreztem kiver a víz
innen már nem fogok hazajutni sosem
és ha igen
mi van velem mi van a gyerekeimmel

felkínlódtam magam az álomból
kinyitottam a szemem
néztem az idegennek tűnő szobát
vártam a kórházfolyosóról rám törő hangokat
csönd volt
Zselyke mocorgását hallottam a másik szobából

hazajöttem de a kisfiú elveszett
és igazából nem tudom ki volt

Van egy malom

foghatnám arra
golyó vándorol bennem
golyó amivel hátba lőttek
ráfogható mi fáj
vagy törvetés
mellembe maró csapda
a múlt század
rossz ómenek
foghatnám bolygóközi
mágneses viharokra
bármire

de minden egyszerű
a hiány szélmalomszárnyai
kaszabolják testem
se páncélom
se szolgálom
rossz gebém
a drága hölgy valahol mesél
messziről lantszó a hangja
míg engem öröl
szerteszór a szél

Rózsák a Vérmezőről

ki emlékszik a rózsacsokorra
amiért a Vérmezőre üzött a részeg este
a feldőlt vázára
sebektől csúfított kezemre
ne mondd hogy nem hoztam virágot
tocsogott a víz áztak a vérszínű szirmok
részeg volt az este részegek az évek
a tizenegy év a várban
hányingerig dédelgetett álmok
hit egy jobb világban
mesékben forgatott fiú
szórtam eléd sallangos verseket
törölgettem arcod bánat-patakjait
ki emlékszik a csokorra
ki rád
ki a semmiből lángholó felem lettél
aki tűz nélkül hagyott
aki nélkül létezem
de csak egy rothadó fél vagyok

nem hittem istenekben
hogy sorsunk elrendeltetett
de nem lehetne álmodni szebben
hogy én megátkozott
találkozhattam veled

ma már minek királlyá lennem
dideregtető trónteremben
feküdni baldachinos ágyba
azért hogy hiányod remegjem
összekarmolt részeg rózsáarva